

3Bim 2016 p.

✓
5

volume

MATERIALS

OF XI INTERNATIONAL
RESEARCH AND PRACTICE CONFERENCE

SCIENCE AND EDUCATION - 2015

September 30 - October 7, 2015

Biological sciences

Science and Education Ltd
Sheffield
UK

2015

Хайретдинова Н.Э., Хайретдинова О.А. Некоторые особенности подготовки и проведения загородных экскурсий 40

METHODICAL BASIS OF EDUCATIONAL PROCESS

Иванова Д.А., Бекирова О.В. Экологическое воспитания в научно-педагогической литературе 43

Ищенко М.В. Педагогические технологии в физическом воспитании студентов 46

Шаяхметова М.Н., Шоқан А. М.Қашқаридын тәлім- тәрбиелік идеялары 49

Назарбекова А.Т. Ата-аналармен табысты қарым-қатынас 51

Попова И.И. К вопросу о восприятии дошкольниками юмора в художественных произведениях 55

Хатхе А.А., Читао И.А. Нравственное воспитание детей средствами адыгской народной музыки 58

STRATEGIC DIRECTIONS OF REFORMING THE EDUCATIONAL SYSTEM

Вольська А.Г., Назарова В.В. КомпетентНісний підхід при викладанні шкільного курсу хімії у морському коледжі 62

Cherniy V.M. Adaptation to External Risks of Cereal Exporters 65

Петров В.Л., Безлепкии В.В., Теслинов А.Г., Гончаренко С.Н., Галушка Д.П. Определение условий эффективности реализации концепции развития системы непрерывного профессионального образования 73

Петров В.Л., Теслинов А.Г., Гончаренко А.Н., Лахтина Е.И. Особенности разработки и реализации системы российского непрерывного образования 76

Клещенко Ю.Ю. Конструирование проекта самообразования воспитателя «Внедрение здоровьесберегающих технологий в условиях реализации ФГОС ДО» 78

Навчук Г.В., Шутак Л.Б. Українознавство у вишах в аспекті сьогодення 80

Зайцева А.В., Ломохова С.А. Исторические предпосылки становления системы высшего образования в Турции 85

Фалесв А.Н., Сафиева Р.З. К проблеме компьютеризации образования 87

Materials of the XI International scientific and practical conference

4 неделя	1. Работа с литературой в библиотеке (Гаврючина Л.В. Здоровьесберегающие технологии в ДОУ: Методическое пособие. – М.:ТЦ Сфера, 2010. – 160с. (Здоровый малыш); 2. Работа с интернет ресурсом. (Виды здоровьесберегающих технологий);	1. Подведение итогов за проделанный месяц, (небольшое выступление); 2. Семинар «ФГОС ДО».
----------	--	--

В будущем данный проект поможет воспитателям достичь хороших результатов в своей профессиональной деятельности. Полученные знания, дадут возможность воспитателям свободно работать в сфере дошкольного образования, особенно сейчас, когда вступил в силу ФГОС ДО. Поможет правильно выстраивать свою педагогическую деятельность, согласно стандарту.

Следует отметить, что данного проекта может быть не достаточно для самообразования воспитателей по поставленной проблеме, поэтому рекомендуется непрерывное самообразование это поможет воспитателям достигать наивысших результатов в профессиональной деятельности.

Литература:

1. Приказ Министерства образования Российской Федерации от 17.10.2013 года № 1155 «Об утверждении федерального государственного образовательного стандарта дошкольного образования». – [Электронный ресурс] Российское образование. Федеральный образовательный портал: нормативные документы, http://www.edu.ru/db/mo/Data/d_13/m1155.html (дата обращения 21.9.2014).
2. Приказ Министерства труда и социальной защиты Российской Федерации от «18» октября 2013 г. № 544 «Профессиональный стандарт».
3. Федеральный закон Российской Федерации от 29 декабря 2012 г. N 273-ФЗ «Об образовании в Российской Федерации». – [Электронный ресурс] Российская газета. <http://www.rg.ru/2012/12/30/obrazovanie-dok.html> (дата обращения 21.09.14)
4. Кряхтунов М. И. Саморазвитие как принцип построения модели педагогического образования. – М.: МПГУ, 2003. – 115 с.
5. Гаврючина Л. В. Здоровьесберегающие технологии в ДОУ: Методическое пособие. – М.:ТЦ Сфера, 2010. – 160с.

К. філол. н., доц. Навчук Г. В., к. філол. н., доц. Шутак Л. Б.
ДВНЗ України «Буковинський державний медичний університет», Україна

УКРАЇНОЗНАВСТВО У ВИШАХ В АСПЕКТІ СЬОГОДЕННЯ

Резюме: Розглянуто питання виховання у ВНЗ національно свідомих, патріотично спрямованих, громадсько-активних фахівців. Обґрунтовано думку про те, що українознавство, як невід’ємна складова національної освіти й виховання,

повинно стати методологічно-філософською основою розвитку суспільства і політики держави.

Ключові слова: українознавство, національна освіта, національне виховання, ВНЗ, фахівці-патріоти.

Summary: The article considers the problems of education nationally conscious, directed patriotic, social and active professionals in universities. It is according proved that Ukrainian studies as an integral part of national education and training should be a methodological and philosophical basis of society and policy.

Keywords: Ukrainian studies, national education, universities, experts patriots.

Вступ. Загострення глобальних проблем на тлі сьогодення, зокрема подій на сході нашої держави, актуалізує питання світоглядно-практичної орієнтації та громадянської позиції українців, їх духовної зрілості, мети і сенсу життя тощо. У контексті збереження й розбудови молодого Української держави на нинішньому етапі саме українознавство, яке є системою наукових інтегративних знань про Україну, здатне вирішити низку проблем, основними з-поміж яких є: консолідація українського суспільства на ґрунті національної ідеї; донесення громадянам і світові об'єктивної інформації про українське етно-, націо-, мово- і державотворення; про українське матеріальне та духовне життя; про українство як цілісність, як геополітичну реальність.

З огляду на вищесказане, питання виховання у ВНЗ, зокрема й медичних, національно свідомої, патріотично спрямованої, громадсько-активної, високопрофесійної, конкурентоздатної молоді, без якої розбудова незалежної, демократичної, правової, багатонаціональної Української держави неможлива, нині є першорядним.

Основна частина. Праці класиків світової педагогіки Г. Ващенко, А. Дістервега, Я. Коменського, П. Лесгафта, Д. Локка, Й. Песталоцці, С. Русової, Ж.-Ж. Руссо, Г. Сковороди, К. Ушинського, П. Юркевича та інших переконливо свідчать про те, що реалізація вимог національного виховання найбільшою мірою враховує природу, культурно-історичні умови, морально-духовний потенціал кожного етносу, нації.

Чимало зробили для творчого відродження українського національного виховання і водночас піднесли його на сучасний рівень наукового і культурного розвитку академіки АН ВШ України А. М. Алексюк, П. П. Кононенко, А. Г. Погрібний, академіки АПН України М. Г. Стельмахович, Д. О. Тхоржевський, відомі педагоги й дослідники О. І. Вишневський, В. І. Каюков, Ю. Д. Руденко, Є. І. Сявак та ін.

Думка про те, що українознавство, як невід'ємна складова національної освіти й виховання, повинно стати методологічно-філософською основою розвитку суспільства і політики держави, звучала й звучить у працях відомих вітчизняних вчених як минулого, так і сучасності, як-от: Г. Ващенко, М. Грушевського, М. Драгоманова, С. Єфремова, Я. Калакури, П. Кононенка, В. Крисаченка, Ю. Липи, І. Стешенка та багатьох інших науковців.

Як бачимо, українознавство як наука і навчальна дисципліна є предметом багатьох наукових дискусій ще з XIX століття. Незважаючи на значний доробок учених, осмислення феномена українства є актуальною темою й нині.

На теренах України першими розпочали досліджувати українство як загальноцивілізаційний феномен учені Київського національного університету імені Тараса Шевченка, закладаючи тим самим підвалини для становлення українознавства як науки та навчальної дисципліни [6, с. 11].

З проголошенням незалежності України українознавчі дослідження в університеті активізувалися. Так, у 1992 р. було створено навчально-науковий підрозділ університету – Інститут українознавства, а в 2000 р. на його базі організовано самостійний підрозділ у складі науково-дослідної частини університету – Центр українознавства.

Створення Інституту українознавства при університеті поклало початок і дало поштовх систематизації накопичених знань про українство, а також дозволило долучитися до цього процесу багатьом науковцям, переважно соціогуманітарного спрямування.

Перші кроки на шляху осмислення феномена українства в цей період були зроблені під керівництвом директора Інституту українознавства Петра Кононенка, на переконання якого українознавство як наука має накопичувати та інтегрувати знання про Україну та українство як на материковій Україні, так і поза її межами [6, с. 12].

Запропонований ним підхід має багато прихильників. Зокрема, Л.Токар вважає, що об'єктом дослідження українознавства «...має бути Україна й українство як цілісність, їх стан, особливості формування і розвитку в геополітичному просторі й часі. Визначальними ж у предметі мають стати дослідження закономірностей націо- і державотворення українців, феномена їх життєдіяльності» [5, с. 21].

О.Мостяєв вважає, що «...предметом українознавства є Україна як геополітична реальність та українство як загальноцивілізаційний феномен у всій своїй неповторності і своєрідності у просторі та часі» [4, с. 5].

Отож українознавство в концепції проф. Кононенка та його школи – цілісна інтегративна посткласична наука, що охоплює знання про Україну, українців, українство, які сприяють виробленню моделі розвитку української спільноти на основі пізнання себе як етносу, нації і держави в минулі часи та сьогодні в полікультурному середовищі і часопросторовій взаємозалежності.

Українознавство як навчальна дисципліна теж не залишилася поза увагою дослідника. На його думку, воно включає в себе крає-, країно-, природо-, суспільство-, людино-, народознавство, але не як окремі предмети, а як елементи універсальної цілісності [2, с. 19].

Універсальна цілісність «України» й «українства» розкривається й осягається шляхом взаємопов'язаного еволюційно-синхронного й діахронного розгляду концептів: Україна – етнос, нація; Україна – природа, екологія; Україна – мова; Україна – держава, суспільство; Україна – культура (матеріальна, духовна: релігія, філософія,

мистецтво, освіта, наука; право, валеологія; військо); Україна в міжнародних відносинах; Україна – тип людини, ментальність; Україна – доля; Україна – історичні уроки, історична місія. І в силу цього українознавство постає як цілісна система самопізнання, виховання й навчання, єдності знання, любові і творення [2, с. 19].

У межах концепції П.Кононенка створено підручник «Українознавство» (автор П.Кононенко), стандарт «Навчального інтегративного курсу «Українознавство» (автори П.Кононенко, Т.Усатенко). За стандартом розроблено варіанти програм інтегративного курсу «Українознавство», в основу яких покладено ідею концентрів, що формують внутрішньопредметну інтеграцію (програма П.Кононенка, Т.Усатенко, О.Король та інші).

У праці Г. Онкович «Українознавство і лінгводидактика» (1997) розкрито сутність понять українолінгвознавство та лінгвоукраїнознавство як спеціальних технологій подання українознавчих знань історико-культурологічного (українолінгвознавство) й мовного (лінгвоукраїнознавство) планів на заняттях українознавства чи української мови.

Варто зазначити, що в межах відзначення 10-річчя створення Центру українознавства (жовтень 2010 р.) було підбито підсумки його роботи. Вони засвідчили, що науковці активно працюють не тільки над визначенням предмета й сутності українства, але й обґрунтуванням та визначенням його перспектив у сучасному глобалізованому світі.

Першою спробою вивчити роль феномена українознавства як цілісної системи знань у формуванні майбутніх фахівців-патріотів у ВНЗ, а також у культивуванні й поширенні інформації про українство серед студентів-іноземців стала колективна монографія «Українознавство в системі вищої медичної освіти» (Чернівці: БДМУ, 2015) викладачів кафедри суспільних наук та українознавства ВДНЗ України «Буковинський державний медичний університет». Незаперечними видаються висновки її авторів про те, що стратегічні орієнтири реформування соціально-гуманітарної сфери в цілому, зокрема й медицини, визначаються саме в освіті та в новітніх освітніх технологіях. Шлях пристосування освіти до компромісних, чітко не окреслених перехідних умов може лише затягнути до невизначеності та гальмування процесу реформування всіх сфер життя українського суспільства. На їх думку, саме виві е джерелом формування національної інтелігенції, в якій поєднуються як високий рівень професійної підготовки, так і гідні моральні риси особистості. Тому саме у ВНЗ, зокрема і медичних, мають сприяти виробленню високих суспільних, державних, гуманістичних, духовно-культурних ідеалів, визначенню морально-етичних та естетичних критеріїв і принципів життєдіяльності патріотів-професіоналів світового рівня, творців засад громадянського суспільства в національній державі. Крім того, підготовка іноземних фахівців у нашій країні – це одна з ефективних форм культурного і наукового співробітництва, що сприяє зміцненню авторитету України на міжнародній арені, а також є джерелом додаткового фінансування освіти. Обов'язковою ж умовою навчання іноземних студентів в україномовному виші є знання української

мови, проблема вивчення якої в немовних ВНЗ України теж порушена авторами згаданого видання [7].

Заслуговує на увагу те, що автори застосували комплексний підхід для дослідженні ролі феномена українознавства як цілісної системи знань у формуванні майбутніх фахівців-патріотів у ВНЗ. Це дало їм змогу поєднати під час вирішення визначених завдань теоретичні висновки та реальну практику їх втілення, що є, безумовно, плідним здобутком цієї монографії.

Цілком слушним також є висновок про те, що національна освіта й національне виховання – нерозривне ціле, яке в сукупності з етнокультурними традиціями, постає як історико-культурна складова менталітету суспільства і посідає одне з провідних місць в універсалиях національної культури й виборі громадянської позиції.

Висновки. Отже, сьогодні відбувається систематизації накопичених знань про українство, продовжується копійка робота щодо відродження українознавства в системі освіти, науки, державотворчих процесах та по-новому осмислюються основи нашої національної освіти. Адже інтеграція професіоналізму, патріотизму, гуманізму і високої мовленнєвої культури майбутніх фахівців можлива, як засвідчує історичний досвід і вимагає сьогодення, у результаті втілення організації навчально-виховного процесу у ВНЗ на українознавчій основі.

Подальші дослідження ролі українознавства в системі національної освіти сприятимуть систематизації знань про Україну й українство, допоможуть у виробленні єдиної концепції національно-патріотичного виховання у ВНЗ.

Література:

1. Ващенко Г. Виховний ідеал (Розділи з книжки) / Г. Ващенко // Дивослово. – 1996. – № 4. – С. 55-58.
2. Кононенко П. П. Українознавство: Підручник / П. П. Кононенко. – К.: НДІУ, 2006. – 870 с.
3. Мартинюк І. Національне виховання як основа розвитку активної особистості / І. Мартинюк // Урок української. – 2001. – № 7. – С. 29-33.
4. Мостяєв О. Специфіка предметного поля українознавства / О. Мостяєв // Вісник Київського університету імені Тараса Шевченка. Серія «Українознавство». – 2009. – Вип. 13. – С. 4-8.
5. Токар Л.К. Історіографія українознавства як чинник становлення і розвитку наукової системи знань / Л. К. Токар // Вісник Київського університету імені Тараса Шевченка. Серія «Українознавство». – 1997. – Вип. 2. – С. 19-24.
6. Обушний М.І. Українознавство в дослідженнях українознавців Київського університету / М. Обушний // Українознавчий альманах. Вип. 5. – К., 2011. – С. 9-12.
7. Українознавство в системі вищої медичної освіти Колективна монографія / Кафедра суспільних наук та українознавства Буковинського державного медичного університету / За наук. редакцією А.А. Мойсея. – Чернівці: БДМУ, 2015. – 224 с. – С. 121-142; 8 іл.